

Той загърна грижовно стареца, сложи ръка на челото му.

— Ще повикам пак целебника.

— Няма нужда, сине мой. Добре ми е вече...

Все пак, царят се отправи към вратата, за да повика сръбските монаси и прислужниците — да пазят светият старец, дорде пристигнат целебниците. В коридора срещна великия примикър. Той пристъпи близо до самодържеца, поклони се и каза тихо:

— По Боярския път се качва дружина непознати пътници. Изглежда, че идват доста от далеч. Какви ли вести носят?

Пътниците бяха неосикновени, а вестите още по-чудни.

В Търновград бе пристигнал таен пратеник от папа Григорий Девети.

Със жадно любопитство царят разчули папските сигли и прочете високото послание:

"До благородния мъж Иоан Асен, господар на България и Влахия, почит и любов в име Божие."

Асен спря да чете поразен. Папата не го удостояваше, както до сега с титлата рекс, а го наричаше само

Какво значеше това? Тънка усмивка се изписа по лицето му. Значи Григорий Девети си отмъщаваше по този начин. Понеже той бе отхвърлил сключената от Калоян уния, сега папата не му признаваше дадената от Инокентий Трети титла...

Той продължи да чете:

"... По подобие на тоя, който дори и в гнева си е благ и велик, ние искаме да последваме думите на Евангелието — блаженни милостивите защото ще бъдат помилвани. Затова се збръщаме с най-голямо смирение към твоето благородство, за да измолим да не бъде проливана повече кръв, отколкото е необходимо по тия земи, които никога не са видели мир и покой. Защото от подобен мир ти ще имаш повече полза, отколкото от напразния ти гняй, към покровителствуваната от мен земя..."